

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 182/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť S. Š., Ž., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Š..., s. r. o., Ž., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. B. Š., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojitosti s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5 C/8/2010-244 z 26. septembra 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 Co/339/2011-292 z 9. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2012 doručená sťažnosť S. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 12 ods. 1

a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C/8/2010-244 z 26. septembra 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 Co/339/2011-292 z 9. februára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka ako prevádzkovateľka nočného baru 1. augusta 2008 uzatvorila s prenajímateľkou [navrhovateľkou v konaní pred všeobecnými súdmi, obchodnou spoločnosťou P., a. s., T. (ďalej len „navrhovateľka“)] nájomnú zmluvu, na základe ktorej jej bolo prenechané do užívania čapovacie zariadenie, a to na dobu piatich rokov. Podľa vyjadrení sťažovateľky zlé finančné výsledky podnikania ju viedli k ukončeniu podnikania ani nie mesiac po uzatvorení uvedenej nájomnej zmluvy a k následnému vycestovaniu za prácou do zahraničia, pričom sťažovateľka podľa navrhovateľky jej túto okolnosť v rozpore s nájomnou zmluvou neoznámila. Navrhovateľka po zistení, že sa výčapné zariadenie nenachádza v prevádzkových priestoroch, 18. augusta 2008 vyzvala sťažovateľku na náhradu škody a následne 26. septembra 2009 odstúpila od nájomnej zmluvy. Svoje nároky na náhradu škody proti sťažovateľke si navrhovateľka uplatnila žalobou.

O žalobe navrhovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 5 C/8/2010-244 z 19. apríla 2010, ktorý bol doručený sťažovateľke 15. mája 2010. Týmto rozsudkom bola sťažovateľka v procesnom postavení odporkyne zaviazaná zaplatiť navrhovateľke sumu 705,24 € s príslušenstvom. Proti tomuto prvostupňovému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že napadnutý prvostupňový rozsudok uznesením sp. zn. 12 Co/244/2010 zo 16. septembra 2010 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Následne okresný súd rozhodol v predmetnej veci rozsudkom sp. zn. 5 C/8/2010 z 26. septembra 2011, ktorým opäť zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľke sumu 705,24 € s príslušenstvom a nahradiť jej trovy konania v sume 2 360,76 €.

Sťažovateľka opätovne napadla označený prvostupňový rozsudok odvolaním namietajúc, že súd prvého stupňa

„- nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení zo dňa 16. 09. 2010...,

*... dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“.*

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky potvrdil rozsudkom č. k. 16 Co/339/2011-292 z 9. februára 2012 napadnutý rozsudok okresného súdu vo veci samej a vo vzťahu k výroku o náhrade trov prvostupňového konania ho zmenil tak, že navrhovateľke túto náhradu nepriznal. Krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľka preukázala predpoklady vzniku nároku na náhradu škody a že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k okolnostiam vylučujúcim zodpovednosť za škodu, resp. k okolnostiam, ktoré musia byť pri určovaní rozsahu zodpovednosti zohľadňované (napríklad činnosť samotného poškodeného).

Sťažovateľka zastáva názor, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, resp. *„nesprávnou aplikáciou jednoduchého práva“* boli porušené jej v petite sťažnosti označené práva. Podľa sťažovateľky odvolací súd, ako aj súd prvostupňový interpretovali zmluvu, ktorú podpísala s navrhovateľkou (ako i ďalšie úkony zo strany navrhovateľky) *„arbitrárne, v rozpore s princípom spravodlivosti a v rozpore s obsahom súdneho spisu“*. V nadväznosti na to sťažovateľka namieta nesprávne právne posúdenie veci (resp. nevyhodnotenie skutkovo správne), pokiaľ ide o naplnenie predpokladov na vznik zodpovednosti za škodu poukazujúc najmä na čestné vyhlásenie zamestnankyne navrhovateľky, v zmysle ktorého mala sťažovateľka najmä odovzdať výčapné a chladiace zariadenie s príslušenstvom vo vlastníctve navrhovateľky na účel jeho ďalšieho využívania

d'alšej osobe so súhlasom navrhovateľky, a v súvislosti s tým upozorňuje na nezrovnalosti v úkonoch a výpovediach svedkov a nedostatočné zistenie skutkového stavu veci.

Sťažovateľka taktiež tvrdí, že navrhovateľka mohla predísť prípadnej škode pri náležitej starostlivosti urobením potrebných opatrení, v spojitosti s čím krajský súd, ako aj pred ním okresný súd pochybili, keď neaplikovali § 376 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak nesplnenie povinnosti povinnej strany bolo spôsobené konaním poškodenej strany alebo nedostatkom súčinnosti, na ktorú bola poškodená strana, nemá poškodená strana nárok na náhradu škody. Postup všeobecných súdov pri interpretácii príslušných zákonných ustanovení bol podľa sťažovateľky príliš formalistický a *„spolu s nesprávnym skutkovým posúdením veci viedol k zjavnej nespravodlivosti a to napriek skutočnosti, že neboli absolútne viazané doslovným znením zákona, ale mohli a mali sa od neho odchýliť, nakoľko pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu“*.

Napokon sťažovateľka namieta, že krajský súd, ako aj okresný súd nesprávne vec posúdili aj preto, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s jej námietkou, že konanie navrhovateľky, ktorá aj napriek tomu, že odobrila odovzdanie výčapného zariadenia tretej osobe, nepožadovala za neho viac ako 3 roky úhradu nájomného ani sa oň žiadnym spôsobom nezaujímal a náhradu požadovala až po troch rokoch. Takéto konanie je podľa sťažovateľky v rozpore s § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie, odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu č. k. 5 C/8/2010-244 z 26. septembra 2011 a rozsudku krajského súdu č. k. 16 Co/339/2011-292 z 9. februára 2012 a vo veci samej rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj napadnutým (potvrdzujúcim) rozsudkom krajského súdu bol porušený čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby napadnutý rozsudok okresného súdu, ako aj napadnutý rozsudok krajského súdu boli zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu, alternatívne krajskému súdu na ďalšie konanie. Napokon sa domáha aj priznania úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy sú ľudia slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C/8/2010-244 z 26. septembra 2011 a rozsudkom krajského súdu č. k. 16 Co/339/2011-292 z 9. februára 2012.

1. K namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napáda rozsudok okresného súdu č. k. 5 C/8/2010-244 z 26. septembra 2011. Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom

zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na spomínaný princíp subsidiarity ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnutý rozsudok okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom č. k. 16 Co/339/2011-292 z 9. februára 2012. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu v petite sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv týmto potvrdzujúcim rozsudkom, ktorým sa stotožnil so skutkovými a právnymi názormi a závermi okresného súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu

môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom

a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podstata sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľky so skutkovými zisteniami, z ktorých krajský súd vychádzal, a s jeho právnym posúdením. Podľa sťažovateľky *„Odvolaací súd rovnako ako aj okresný súd nesprávne právne posúdili vec, keď usúdili kumulatívne naplnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu (t. j. existencia protiprávneho úkonu, vznik škody a príčinnú súvislosť... medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody).“*.

Sťažovateľka pritom poukazovala na to, že svedecké výpovede (svedkýň F. a H.) mali potvrdzovať jej tvrdenie, že predmet sporu mal byť s vedomím navrhovateľky (resp. s vedomím jej zamestnankyne) odovzdaný na ďalšie využívanie tretej osobe (podnikateľke M.), hoci táto prevzatie predmetu pred súdom nepotvrdila. Sťažovateľka ďalej poukazovala na to, že dôverovala v riadne ukončenie a vysporiadanie zmluvného vzťahu s navrhovateľkou a súdy pritom nezohľadnili skutočnosť, že predmetné zariadenie odovzdala tretej osobe. Pri posudzovaní príčinnej súvislosti mal okresný súd a následne krajský súd podľa sťažovateľky zohľadniť povinnosť navrhovateľky ako vlastníka veci prejavovať o vec náležitý záujem počas trvania nájomného vzťahu, pričom táto povinnosť má podľa sťažovateľky vyplývať z § 376 Obchodného zákonníka. Navrhovateľka mala taktiež opomenúť zmluvne dohodnutú povinnosť súčinnosti (súčinnosť pri premiestnení predmetu), keď neprišla demontovať predmetné zariadenie potom, ako sa dozvedela o skončení nájmu nebytových priestorov. Sťažovateľka ďalej vyčíta navrhovateľke, že hoci mala mať (minimálne prostredníctvom svojej zamestnankyne) vedomosť o tom, že sťažovateľka porušuje zmluvu, pristúpila k odstúpeniu od zmluvy *„až po takmer 3 rokoch!“*. Súdy mali pritom opomenúť aplikovať § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého nemala byť navrhovateľke priznaná právna ochrana takému výkonu práva, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku bez toho, aby konkrétne uviedla, v čom mal tento rozpor spočívať.

Krajský súd v napadnutom rozsudku podrobne opísal skutkový stav tak, ako bol ustálený okresným súdom, poukazujúc na to, že sťažovateľka uzatvorila zmluvu o podnájme nebytových priestorov – prevádzky nočného baru, ako aj nájomnú zmluvu s navrhovateľkou, na základe ktorej prevzala do užívania výčapné zariadenie. Po necelom mesiaci ale podnikanie skončila a porušujúc svoju povinnosť zo zmluvy túto skutočnosť navrhovateľke neoznámila. Krajský súd zároveň opísal okolnosti, za ktorých došlo k odstúpeniu od zmluvy zo strany navrhovateľky, ako aj jej výzvy adresované sťažovateľke, aby uhradila vzniknutý dlh vrátane posúdenia a hodnotenia svedeckých výpovedí. Úvaha podstatná na rozhodnutie vo veci samej je obsiahnutá v tej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej uvádza, že sťažovateľka nepreukázala, že do jej zmluvného vzťahu s navrhovateľkou vstúpila tretia osoba namiesto sťažovateľky, a ani nepreukázala, že by sťažovateľka prenajaté zariadenie vrátila v súlade so zmluvou. Krajský súd taktiež dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala žiadne liberačné dôvody a ani zanedbanie povinnosti predchádzať vzniku škody zo strany navrhovateľky. Ani údajný výkon práv v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku nebolo možné pričítať na ťarchu navrhovateľky, pretože prvotnou príčinou vzniku škody bolo podľa záveru všeobecných súdov porušenie povinnosti zo strany sťažovateľky, k plneniu ktorých sa sama zmluvne zaviazala. Pri určení ceny za predmet nájmu vychádzal krajský súd z ceny nového zariadenia, ktorú navrhovateľka preukázala, a to vzhľadom na krátky čas užívania zariadenia sťažovateľkou (od 3. do 31. augusta 2008).

Ústavný súd zdôrazňuje, že vzhľadom na svoje postavenie nemôže zasahovať do právomoci všeobecných súdov zisťovať skutkové okolnosti a vyvodzovať právne závery, ak sú tieto ústavne udržateľné. Pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú uvedené ústavné garancie (teda najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený prehodnocovať hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ich hodnotením sám nestotožňoval (napr. IV. ÚS 252/04). V tomto prípade však ústavný súd nepovažuje úvahu krajského súdu, podľa ktorej je sťažovateľka povinná nahradiť škodu vzniknutú v dôsledku nesplnenia si povinnosti a vrátiť prenajaté zariadenie od navrhovateľky, v okolnostiach danej veci za ústavne neudržateľnú.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, k čomu v danom prípade nedošlo. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu dostatočne vysporiadal s tvrdeniami sťažovateľky, a to tak vo vzťahu ku skutkovým zisteniam či k právnomu posúdeniu veci vrátane posúdenia splnenia prevenčnej povinnosti poškodeného či možnosti odoprieť výkonu práv právnu ochranu z dôvodu porušenia poctivého obchodného styku a svoje závery dostatočne odôvodnil. Predmetné námietky sťažovateľky ústavný súd nepovažuje za také, ktoré by spochybňovali ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. V danej veci preto nič nesignalizuje, že by napadnutým rozsudkom krajského súdu malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými.

Ústavný súd dodáva, že sťažovateľka sa v plnom rozsahu domáha preskúmania napadnutého rozsudku krajského súdu, a to tak, ako by ústavný súd mal byť ďalším stupňom v hierarchii všeobecných súdov. Argumenty uvedené v sťažnosti sú však podľa názoru ústavného súdu iba opakovaním tých argumentov, ktorými sa už zaoberal krajský súd (a pred ním okresný súd) a s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal. Napadnutý rozsudok krajského súdu nevzbudzuje žiadne pochybnosti o správnosti jeho skutkových a právnych záverov a nevyvoláva úvahy o jeho prípadnej arbitrárnosti.

Sťažovateľka ďalej namieta aj porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy bez toho, aby túto námietku odôvodnila inými námietkami ako námietkami smerujúcimi proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako takému.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd uvádza, že jeho aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na porušenie individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, I. ÚS 509/2012).

Keďže ústavný súd nezistil možnosť vysloviť v danej veci porušenie sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy. Navyše, čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy obsahuje iba všeobecný princíp rovnosti (nie princíp rovnosti pred súdom, ktorý je obsiahnutý v čl. 46 ods. 1 ústavy), a preto v okolnostiach danej veci už aj vzhľadom na uvedené k porušeniu tohto článku ústavy ani nemohlo dôjsť (m. m. IV. ÚS 119/07, IV. ÚS 81/2011, IV. ÚS 214/2011).

Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013